

ע"פ 31485/04/15 - היית'ם חלואני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט
לפני כב' השופטים - י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

ע"פ 31485-04-15 היית'ם חלואני נ' מדינת ישראל

היית'ם חלואני

המערער

ע"י ב"כ עו"ד חיים הדיה

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק-דין

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:

1. ערעור על הכרעת הדין ועל גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט ירון מינטקביץ') בת"פ 6053-08-13.

בהכרעת הדין, אשר ניתנה ביום 14.7.14, הורשע המערער בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 335(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בגזר הדין, אשר ניתן ביום 9.3.15, הושתו על המערער שלושה חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, וכן שלושה חודשי מאסר על תנאי.

ההליכים בבית-משפט קמא

2. בהתאם לאמור בכתב האישום, ביום 2.5.12 בשעה 08:30 או בסמוך לכך, במפעל "אלקיים" שבאזור התעשייה המערבי הר-טוב (להלן: "**המפעל**"), התגלע ויכוח בין המערער לבין דוד גנון (להלן: "**המתלונן**"). על רקע הוויכוח האמור היכה המתלונן את המערער בפניו וגרם לו לחבלה בפניו. בתגובה לכך, לקח המערער פטיש והיכה את המתלונן בראשו. כתוצאה מכך נגרם למתלונן חתך באוזנו השמאלית. המתלונן פונה לבית החולים באמבולנס, שם נתפר החתך באוזנו.

3. בבית-משפט קמא העידו המתלונן, גטהון רובל שהוא מלגזן במפעל והיה עד לאירוע (להלן: "**גטהון**"), וסיגלית צליק שהיא אחראית משאבי אנוש במפעל וגם מגישת עזרה ראשונה והיא טיפלה במתלונן לאחר האירוע (להלן: "**צליק**"). כן הוגשו בהסכמה הודעותיהם של העדים כפי שנמסרו במשטרה.

עוד הוגשו בהסכמה מוצגים שונים ובהם הודעת המערער במשטרה ותעודות רפואיות.

עמוד 1

המערער העיד אף הוא.

המתלון העיד כי הגיע עם מלגזה למוסך לצורך בדיקת המלגזה. המערער אמר היה לבצע את הבדיקה. לדבריו המערער דיבר לא יפה וקילל בערבית, בצורה כוחנית ובאימים. הוא נכנס לתוך המוסך אחרי המערער, המערער ביקש ממנו לצאת, הוא סירב ואז המערער היכה אותו באגרופים בחזה והעיף אותו, והוא החזיר למערער במכת אגרוף בפנים. לדבריו, המערער לקח פטיש ממחסן הציוד, הם יצאו החוצה, והמערער היכה אותו בפטיש.

העד גטהון נכח רק בחלקו השני של האירוע. לדבריו הוא ראה את המתלון והמערער רבים, מחובקים, וראה את המערער מכה את המתלון בפטיש באזור האוזן והמתלון נפל. המריבה נמשכה והוא התערב והפריד בין השניים.

העדה סיגלית צליק העידה כי הגישה עזרה ראשונה למתלון, וכי היא לא הייתה עדה לאירוע.

גרסת המערער, בעדותו, תואמת בחלק הראשון את זו של המתלון, לגבי יכוח ומריבה בין השניים. לטענת המערער, לאחר שהמתלון נכנס אחריו למחסן, הוא נתן למתלון טפיחה על הכתף, שיצא החוצה, המתלון המשיך להתווכח איתו, הוא הסתובב, קיבל מהמתלון מכת אגרוף בפניו ונפל. בשלב זה נמשכו חילופי דברים בין השניים. לדבריו המערער הוא יצא לכיוון השירותים וראה במראה שנפצע ממכת האגרוף. הוא יצא החוצה לפנות לכיוון המשרד וראה את המתלון עומד ליד המלגזה. ראה את המתלון תופס פטיש מהמלגזה ולדבריו "הבנתי שאני הולך להגן על עצמי ואנחנו הולכים להתנגש". הם דיברו, הוא חיבק את המתלון, סובב אותו והפילו לרצפה תוך יכוח וקללות. המתלון דימם, קם והלך למוסך. לגבי החלק של העימות טען כי תפס את המתלון, סובב אותו, שם לו רגל והפיל אותו, לקח ממנו את הפטיש וזרק אותו.

המערער אמנם טען כי התעמת בשלב זה עם המתלון כי הבין שהוא צריך להגן על עצמו, אך גם אמר כי לא עזב את המקום "כי זה המקום שלי. זה המחלקה שלי". במשטרה (ת/1) הוסיף שהתעצבן ורצה להחזיר למתלון.

4. בהכרעת דינו קבע בית-משפט קמא כי אין ביכולתו לקבוע ממצא ברור על סמך עדויותיהם של המתלון או של המערער.

בנוגע לעדותו של המתלון ציין בית-משפט קמא כי עדותו עשתה רושם רע ולא מהימן וזאת מהסיבות הבאות: (א) המתלון העיד כי הותקף על ידי המערער כאשר שוחח עם גטהון ועם עובד נוסף בשם בני אברהם (להלן: "בני"), אך גטהון סתר גרסה זו בעדותו ואילו בני כלל לא נרשם כעד תביעה וממילא לא הובא לעדות; (ב) המתלון הדגים את התקיפה כהסתערות עליו והנפת פטיש במשקל קילו וחצי בראשו, אך בית המשפט קבע כי תיאור זה אינו מתיישב עם המציאות מאחר שהתקפה כזו הייתה בוודאי מסתיימת בחבלה קשה בהרבה מאשר פציעה באוזן; (ג) התנהלות המתלון באולם בית המשפט לא הותירה רושם מהימן.

גם ביחס לעדות המערער קבע בית-משפט קמא כי נפלו בה קשיים: (א) בעדותו בבית המשפט סתר המערער את גרסתו כפי שנמסרה במשטרה, בכל הנוגע לסיבה בגינה התקרב למתלון לאחר שזה נתן לו אגרוף; (ב) בית המשפט דחה את גרסתו של המערער לפיה הסתער על המתלון כדי להגן על עצמו על אף שזה החזיק בידיו פטיש גדול, וקבע

כי קשה לקבל גרסה כזו; (ג) המערער לא הצליח להסביר כיצד נחבל המתלון וכיצד הוא חילץ את הפטיש מידיו של המתלון.

בניגוד לעדויות המתלון והמערער, קבע בית המשפט כי עדותו של גטהון עשתה רושם סביר ומהימן וכי אין לגטהון כל עניין בסכסוך שבין הצדדים.

לאור זאת, ציין בית-משפט קמא כי ממצאיו ייקבעו על סמך עדותו של גטהון, לפיה הוא ראה את המערער ומהתלון נאבקים וכי במהלך המאבק היכה המערער את המתלון בראשו באמצעות פטיש, ולאחר מכן נפלו השניים כשהם חבוקים.

בהתאם לכך הורשע המערער כאמור לעיל.

5. בשלב הטיעונים לעונש הוגש לבית המשפט תסקיר שירות המבחן בנוגע למערער. התסקיר היה חיובי והמליץ להטיל על המערער עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות ללא הרשעה.

בטיעוניו לעונש טען ב"כ המשיבה כי למתלון נגרם נזק בלתי הפיך כתוצאה מהאירוע, כעולה מהמסמכים הרפואיים שצירף, כאשר רק במזל לא נגרם למתלון נזק רב יותר, וביקש להטיל על המערער עונש של מאסר קצר בפועל, ולחלופין מאסר של 6 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות וכן מאסר על תנאי ופיצוי בהיקף נרחב למתלון.

ב"כ המערער הדגיש כי המערער אדם נורמטיבי, רכש מקצוע והוא עובד מזה שנים במפעל ומוערך על ידי האחרים עליו. אין לו עבר פלילי והוא לקח אחריות למעשיו. בנוגע לעבירה ציין כי תוצאת האירוע היא פציעה שטחית בלבד. על כן ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

בגזר הדין התייחס בית המשפט לנסיבותיו החריגות של התיק, לפיהן תחילה הותקף המערער, וכאשר אין ראיה ברורה באיזה אופן פגע המערער במתלון. כן התייחס בית-משפט קמא לעובדה שהפטיש בו השתמש המערער, נמצא במקום בו שהו הצדדים והמערער לא הצטייד בו מראש, וכן לחוסר האמון אותו ייחס למתלון, אשר משליך גם על טענות המתלון בנוגע לנזקים שנגרמו לו. בהתאם לכך, נקבע מתחם ענישה בין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל. לגבי נסיבותיו האישיות של המערער, התייחס בית המשפט לגילו של המערער, להיעדר עבר פלילי ולאחריות שקיבל המערער למעשיו, וקבע כי יש להשית על המערער עונש הנמצא ברף הנמוך של המתחם.

בית המשפט קבע כי לא מצא לנכון לבטל את ההרשעה, שכן לא הוצג נזק קונקרטי שעלול להיגרם למערער בשל ההרשעה.

על כן הושת על המערער, כאמור, מאסר למשך שלושה חודשים, לריצוי בעבודות שירות, ומאסר על תנאי.

הודעת הערעור

6. ב"כ המערער טוען כי טעה בית-משפט קמא בכך שהרשיע את המערער, שכן, לדבריו, לא עלה בידי המאשימה להוכיח ברמת הוודאות הנדרשת כי המערער ביצע את העבירה שיוחסה לו, וזאת כדלהלן:

(א) מעדותה של צליק עולה כי היא לא ראתה את האירוע אלא רק שוחחה עם המעורבים והעדים. לדבריה, המתלון סיפר לה כי העובד השני דחף אותו ונתן לו אגרוף, וגטהון סיפר כי ראה את המערער והמתלון רבים וכי בני הפריד ביניהם ולקח את הפטיש מידיו של המערער. כלומר, לפי עדה זו המתלון כלל לא הזכיר פטיש, וגטהון לא אמר שראה את המערער מכה את המתלון בפטיש.

(ב) לגבי גטהון, שעדותו הובילה להרשעתו של המערער, נטען כי בהודעתו במשטרה, ת/10, העיד על קטטה ועל כך שהפריד בין המערער והמתלון, ורק לאחר שהחוקר שאל אותו בצורה מכוונת ופסולה האם ראה אחד מהם מחזיק פטיש, ענה גטהון שראה את "הערבי" מכה את דודו עם פטיש באזור האוזן. מכך, ניתן לראות כי גרסתו של גטהון בעניין הפטיש ניתנה רק לאחר שנשאל שאלה מדריכה. כן טען שברור מדבריו של גטהון שהוא מכיר טוב את המתלון אך לא מכיר את "הערבי", הוא המערער, ומכאן קיים חשש ממשי לזיהום העדות. לאור זאת, טוען ב"כ המערער, לא ניתן היה לבסס ממצאים על בסיס עדותו של גטהון.

(ג) לאחר שבית המשפט קבע כי אינו נותן אמון בגרסתו של המתלון, היה עליו להיזהר שבעתיים עת הסתמך על עדויות משנה לצורך הרשעת המערער.

(ד) המתלון טען כי קיבל מכת פטיש בראשו, אך המסמכים הרפואיים מצביעים על פגיעה באוזנו. עובדה זו מתיישבת דווקא עם גרסת המערער, לפיה במהלך התגוששות עם המתלון, כאשר ניסה לחלץ את הפטיש מידיו של המתלון, קיבל המתלון מכה מהפטיש בזמן שהם נפלו על רצפת הבטון, כאשר לא מן הנמנע שהמכה באוזן נגרמה דווקא מרצפת הבטון ולא מפגיעת פטיש.

על כן מבקש ב"כ המערער לזכות את מרשו, ולו מחמת הספק.

7. לחלופין, טוען המערער כי יש לקבל את המלצת שירות המבחן ולבטל את ההרשעה.

לדברי ב"כ המערער, שגה בית המשפט כאשר קבע כי מתסקיר שירות המבחן לא עולה נזק קונקרטי שעלול להיגרם למערער בהרשעתו, שכן בתסקיר נאמר מפורשות כי: **"להרשעתו בדין עלולות להיות השלכות קשות ופוגעות בהמשך התפתחות הקריירה המקצועית שלו"**. ב"כ המערער הדגיש כי מרשו הוא בוחן רישוי מוסמך, וכן קצין בטיחות, כאשר תנאי לחידוש תעודות אלו הוא העדר הרשעות פליליות. אם תחליט בעתיד רשות הרישוי שלא לחדש למערער תעודות אלו, הוא עלול לאבד את פרנסתו וכך ירדו לטמיון כל השנים בהן השקיע המערער כסף ומאמצים רבים ועליונים על מנת להשלים את לימודיו ולהגשים את חלומו בעבודה בתחום שהוא אוהב.

ב"כ המערער הפנה להלכת כתב (ע"פ 2083/96) בה נקבעו הקריטריונים לאי הרשעה, וטען כי מרשו עונה על כולם: זו היא העבירה הראשונה והיחידה של המערער; נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על כך שלא המערער פתח בתגרה; תסקיר המבחן חיובי ומצביע על כך שהאירוע אינו משקף דפוס התנהגות של המערער; המערער הביע צער ובושה ביחס לאירוע; וההרשעה כאמור עלולה, ברמת וודאות גבוהה ביותר, לפגוע בעתידו המקצועי ובפרנסתו של המערער.

ב"כ המערער הפנה לפסיקה נוספת המתייחסת לשיקום העבריין.

לפיכך, וככל שהערעור על הכרעת הדין יידחה, מבקש ב"כ המערער לבטל את הרשעתו של המערער ולהשית עליו עונש של 150 שעות של"צ.

8. בדיון בערעור חזר ב"כ המערער על הטענות שבהודעת הערעור והוסיף שיש ליתן את הדעת לכך שגטוהון מסר את הודעתו במשטרה רק חודש לאחר האירוע, כאשר במהלך חודש זה שהה גטוהון יום יום במפעל יחד עם המתלונן, כשעל פי עדותו הוא אינו מכיר את "הערבי", הוא המערער, וגם מכך יש חשש ממשי לזיהום גרסתו של גטוהון.

עוד ציין ב"כ המערער שגם המערער נפגע מהמכה שנתן לו המתלונן וקיבל טיפול רפואי בפניו, ואכן הוגש כתב אישום כנגד המתלונן בגין פגיעה זו, המתלונן החל לנהל הוכחות אך באמצע ההליך חזר בו, הודה והורשע ונגזר עליו מאסר על תנאי (ת"פ 6430-08-13).

ב"כ המערער חזר והדגיש את השנים הארוכות בהן למד המערער והשקיע כדי לקבל את שתי התעודות המקצועיות באמצעותן הוא עובד כיום, ואת העובדה שכל עתידו מונח כעת על קרן הצבי.

ב"כ המשיבה ציין כי בית-משפט קמא התבסס בפסק דינו על עדותו של גטוהון, שנחזה כעד אמין ורציני, ועל עדותו של המערער עצמו שהודה שהפטיש היה בידיו בזמן האירוע. מאשר שגם המתלונן תקף את המערער, אך לא עלתה טענה של הגנה עצמית.

כן התייחס לטענות המערער בנוגע לסתירות שבין עדותה של צליק לבין זו של גטוהון, וטען שמאחר שגטוהון לא עומת בחקירתו הנגדית עם טענה זו, לא ניתן לבסס עליה דבר.

לעניין ההרשעה, טען ב"כ המשיבה כי המערער לא עומד בתנאי הלכת כתב, הן בשל סוג העבירה, שאינו מאפשר ויתור על הרשעה, והן מאחר שלא הוכח כי יגרם למערער נזק קונקרטי.

דיון והכרעה

9. לעניין הרשעתו של המערער -

לאחר שמיעת טענות הצדדים ובחינת הראיות שהונחו לפני בית-משפט קמא, יש לדחות את טענת המערער לפיה היה על בית המשפט לזכותו.

כלל ידוע הוא שאין דרכו של בית המשפט שלערער להתערב בממצאים עובדיים ובממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הראשונה אלא במקרים חריגים (ראה למשל ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 646 (2000)). ובמקרה זה - לאחר שבית המשפט בחן את עדויות הצדדים וקבע כי אינו יכול לקבוע ממצא ברור על סמך עדויותיהם של המתלונן או של המערער, ועל כן נקבעו הממצאים בהסתמך על עדותו של גטוהון - לא מצאנו כי קמה עילה להתערב בממצאיו של בית המשפט ובהחלטותיו. בית משפט קמא ראה ושמע את העדים, התרשם כי לא ניתן להאמין לגרסת המתלונן וכי לא ניתן לקבל את גרסת המערער, והתרשם כי העד גטוהון הוא עד מהימן, כי דבריו אמת וכי אין לו כל אינטרס לתמוך בצד זה או אחר לסכסוך.

זאת ועוד, עיון בגרסאותיו השונות של המערער, מעלה כי אמנם המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום, לעניין תקיפת

המתלונן בפטיש, אך בחלקים בהם הודה, יש כדי לתמוך בגירסת עד התביעה עליה הסתמך בית-משפט קמא. המערער לא הכחיש כי תפס בפטיש אלא טען שלא ברור לו כיצד בדיוק קיבל המתלונן את המכה. וכדבריו: **"ראיתי שהוא מרים את הפטיש עליי לא יודע ולאט זוכר מה היה אני סובבתי אותו, תפסתי לו את הפטיש ולא יודע איך הוא קיבל מכה ואיפה"** (הודעתו של המערער במשטרה, ת/1), וכן: **"ראיתי אותו תופס פטיש מהחלק האחורי של המלגזה והבנתי שאני הולך להגן על עצמי ואנחנו הולכים להתנגש... ואני באמת חיבקתי את הבן אדם סובבתי אותו והפלתי אותו לרצפה תוך כדי וויכוח וקללות... ברגע שלקחתי את הפטיש ממנו תלשתי אותו מהיד שלו והוא נזרק. והייתי מחובק אותו, פנים מול פנים, אני זוכר שסובבתי אותו על הרצפה, שמתי לו רגל והפלתי אותו ותלשתי את הפטיש ממנו... אמרתי במשטרה שכאשר לקחתי לו את הפטיש לא הבנתי אם הוא קיבל את המכה מהפטיש או מהרצפה"** (פרוטוקול מיום 14.7.14, עמ' 13-14, 16). לגבי הפגיעה במתלונן העדיף, כאמור, בית המשפט את גירסתו של העד גטהון, לפיה, המערער היכה במתלונן בפטיש שהיה בידיו.

10. ובאשר לטענות הנוגעות לעונש שנגזר על המערער ולשאלת ההרשעה, להבדיל מאי הרשעה - לאחר ששקלנו טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות גם בעניין זה.

הלכה פסוקה היא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת ישראל (19.11.14); ע"פ 4235/14 ראאד חאטיב (3.2.15)). נפסק, כי גזרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרור טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.14); וכן ראו: ע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.14), בפסקה 10).

ולענין ההרשעה - על הנסיבות החריגות שבהן ניתן להסתפק בצו מבחן או שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה בדין, עמדנו במספר פסקי-דין (ובין-השאר בעפ"ג 25521-04-15 מדינת ישראל נ' איהאב זידאן (4.6.15)), ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים.

הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הותוו בפסיקת בית-המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר-דין לתוצאה של אי-הרשעה **"רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה"** (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)). ההלכה הפסוקה מורה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני גורמים מצטברים: **"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."** (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 342, 337 (1997)). עוד נקבע בפסיקה, כי בכל הנוגע לנאשמים בגירים, **"רק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין"** (ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוגי, פ"ד נד(3) 685 (2000)). ובשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע, כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה, הנה בגדר **"חריג שבחריגים"** והיא **"תיעשה אך במקרים יוצאי דופן"** (ראו למשל: ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13), והאסמכתאות המפורטות שם). באשר לשאלה, האם עצם ההרשעה עלולה לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, נפסק כי על בית-המשפט להשתכנע, כי **"הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת**

הציבורית המועטה שזו תניב (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.7.09)). עוד נפסק, כי בבוא בית-המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם **"יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד"** (ע"פ 8528/12 בעניין אלירן צפורה, לעיל). כן הודגש, כי את הטענות בדבר פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי השיקום, יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14)).

11. בענייננו, החלטת בית-משפט קמא, להותיר את ההרשעה על כנה, הולמת את המבחנים שנקבעו בפסיקה בסוגיית "אי-ההרשעה"; וגזר-הדין אינו סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה בענייננו של המערער.

מדובר בעבירה חמורה, גם כאשר מתחשבים בנסיבות המקרה, בהן האירוע החל בתקיפתו של המערער על ידי המתלונן. לאחר שהמערער הותקף, הוא יכול היה לעזוב את המקום ולחזור לעבודתו במוסך, ובכך האירוע היה מסתיים. אך המערער בחר להמשיך את האירוע, תוך שהוא מכה את המתלונן בפטיש בראשו. העבירה שביצע המערער איננה מאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה הנוגעים לאינטרס הציבורי. מנגד, מעבר לטענות כלליות בדבר פגיעה אפשרית במערער אם תישאר ההרשעה על כנה, לא הוכח נזק ממשי-קונקרטי העלול להיגרם למערער, שיש בו כדי להצדיק הימנעות מההרשעה.

אשר להמלצת שירות המבחן בדבר הימנעות מהרשעה - כידוע, אין בית המשפט כבול להמלצת שירות המבחן, וכדברי בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 685 (2000): **"חוות דעת שירות המבחן מתמקדת בפן השיקומי הנוגע להם ואילו חובת בית המשפט לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם"**.

סיכום

12. לאור האמור לעיל, דין הערעור על כל חלקיו להידחות.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**

השופט י' נועם:

אני מסכים.

יורם נועם, שופט

השופט מ' בר-עם:

אני מסכים.

משה בר-עם, שופט

הוחלט, כאמור בפסק-דינה של השופטת ר' פרידמן-פלדמן, לדחות את הערעור.

המערער יחל לבצע את עבודות השירות ביום 25.10.15, ובמועד זה יתייצב בשעה 9:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה.

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין לבאי-כוח הצדדים, לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

ניתן היום, י"ז באלול התשע"ה, 1.9.2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, שופט